

Нашата Марийка.

Днеска нашето Марийче стори тъкмо единадесетъ мѣсеца. Прѣди една седмицато можеше само да пълзи и едвамъ надминуваще вървежа на костенурката. Но сега вече заякна и може да се крѣпи на крачката си.

То не пълзи вече около баба си Цана, ами се изправя по тоягата на хурката ѝ, като се мъчи да лови въртеното.

Всички въ къщи започнаха да приказватъ, че Марийчето скоро „ще си купи крачка“ и молѣха бащата да му поръча вече меки обуца.

Само кака му Еленка не разбираше, какъ така Марийчето *ще си купи крачка*, когато то си има много хубави и здрави крака. Когато Еленка остана при баба си сама, запита я :

— Бабо, моля ти се, кажи ми отъ кождѣ ще си купи крачка нашето Марийче ?

— Отъ никждѣ, каза баба ѝ, защото крака на живъ човѣкъ никой не продава.

— А защо мамини казватъ, че скоро щѣло да си купи ?

— Защото, винаги, когато малкитѣ дѣца започватъ да ходятъ, казваме, че тѣ си купили нови крачка. Ако искашъ наша Марийка да *проходи* по скоро, трѣба да я учишъ да пристѣпва полека безъ да се подпира о нѣщо.

Еленка послуша баба си и започна да учи Марийчето да пристѣпва.

Тя всѣки день го крѣпеше подъ мишницитѣ и го караше да ходи полека. За нѣколко деня Марийчето захвана да си *стойка* и да пристѣпва самичко. Когато домашнитѣ го видѣха за прѣвъ пътъ да ходи, всички извикаха :